

Có Hai Câu Thơ Đẹp

Có hai câu thơ đẹp, chép, bạn và tôi, nhìn: "Đường rừng hun hút trắng, cây rừng biêng biếc xanh".

Tác giả: Trần Nhuận Minh, tả cảnh Chiều Yên Tử. Với tôi: đẹp nhất đó. nói lên điều mơ hồ...

Mà mơ hồ là Thơ! Thơ, một phần là Thật, nhiều phần như Chúa, Phật / chỉ thấy qua mây sương...

Thơ không có biên cương, vẫn nằm trong luật lệ! Giống như trời, như bể, của ta là của ta...

Câu Nam Quốc Sơn Hà, tưởng xa mà gần gũi, mới đầu non đã cuối - cuối biển trời mông mênh!

Bạn này, mình cùng lên / tới đỉnh đèo Ngoạn Mục, tới cái Miếu Ông Cọp / rồi nhìn xuống Dran...

Bạn thấy chưa, lang thang / những lùm mây rất trắng / đường xuống đèo chan nắng / xóm làng ngo bao quanh...

Thế là biêng biếc xanh / thế là hun hút trắng! Bà Mẹ quê gánh nặng, gì trong gánh, nói đi?

Cảm ơn bạn! Tình Quê! Con cái về, chưa thấy, Mẹ vẫn nguồn suối chảy / trong veo cái tình người!

Bốn lăm năm qua rồi, tôi nhớ về Cố Quận, nhiều khi thật cố gắng / bảo đừng nước mắt tuôn!

Quả thật tôi có buồn. Thấy hai câu thơ đẹp, oán hờn nghe bỗng hết. Hết nha hờn oán ơi...

Bạn này, hãy cùng tôi / thấp nhang Miếu Ông Cọp, mong thật tình Đất Nước / mình có thuở thanh bình...

Em à, hãy cùng anh / quỳ xuống tạ Trời Phật...Nhắm mắt Yêu Tổ Quốc! Anh nhắm mắt hôn em!

Trần Vấn Lệ